

doar vreo trei-patru ore pe noapte. Și apoi, iarăși la biserică... Și apoi iarăși la chilii... Așa mi-am petrecut eu Crăciunurile, mereu la fel, numai în slujbe și-n cântări. Și-n timp ce în lumea de afară erau tot mai multă ură, tot mai multă sărăcie și suferință, aici, între zidurile mănăstirii, noi trăiam ca în Grădina Raiului. Să știți că numai frumusețea

credinței a ținut neamul ăsta al nostru, în toți acești ani. Credința, mănăstirile, Sfintele Sărbători, rugăciunile unei mâini de călugări, toate acestea au fost făclia care a călăuzit poporul nostru prin întunericul veacului. Și abia acum cred că a sosit vremea să începem să ieșim la lumină...

Sursa: www.formula-as.ro

Formula AS, numărul 648 din 2004.

PROGRAMUL LITURGIC

- **Joi: 05 decembrie**
18:00 – Vecernia și Litia
- **Vineri: 06 decembrie**
08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Sfântul Ierarh Nicolae*
18:00 – Sfântul Maslu
19:00 – Cateheză
- **Sâmbătă: 07 decembrie**
18:00 – Vecernia
- **Duminică: 08 decembrie**
08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Tămăduirea femeii gârbove*
→ *Sfântul Cuvios Patapie; Sfântul Ierarh Sofronie, episcopul Ciprului; Sfinții Apostoli Cezar, Tihic și Onisifor*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

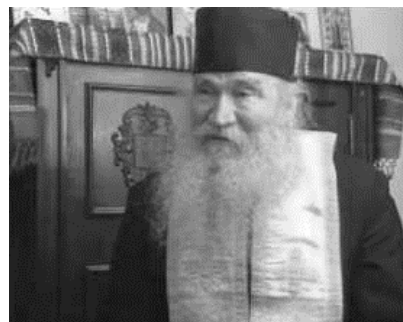
www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

„Cred că mântuirea lumii se face prin Biserica Ortodoxă.
Biserica Ortodoxă e întotdeauna așa cum a fost Iisus Hristos, răstignit.
Și noi suntem răstigniți, nu răstignitori.”
(Pr. Sofronie Saharov)

♦ Nr. 50 / 01 decembrie 2013 ♦

PR. MACARIE IONIȚĂ
DE LA MĂNĂSTIREA PASĂREA
DESPRE BUCURIA CRĂCIUNULUI

Î: Cum se sărbătorea Crăciunul în lumea țărănească de odinioară?

Părintele Macarie: Doamne, cât era de frumos!... Vorbeam adineauri de oamenii aceia curați de la sate, de

țărani copilăriei mele. Să știți că pe atunci, lumea nu ținea ură. Pur și simplu, oamenii nu știau să păstreze ură în inimă. Era sărăcie mai mare decât azi, dar se-mpărțea sărăcia. Se-mpărțea între oameni care se ajutau între ei cu lucruri mărunte, c-o cana de lapte cald, cu câțiva cartofi, c-un pumn de porumb pentru o mămăliguță, cât să mănânce copiii, acolo. Trăind aceasta viață simplă, curată, sărăcia nu o simțeai. Parcă nu se ajungea la atâta suferință. Iar Crăciunul încă se păstra. Nu era ca acum, doar un prilej de mâncat, de băut și de chefuri. În copilăria noastră, biserica era plină. Țin minte cu câtă

bucurie veneam cu toții! Satul era mare și veneau familii întregi, cu copii mici în brațe, prin omăt, nimeni nu rămânea acasă. Se colorau ulițele de atâta lume, în costume populare, ne salutăm cu voioșie unii pe alții și pe nimeni nu vedeai încruntat. Pe atunci, se dăduse un ordin care scosese viile de la țară. Nu prea găseai mulți bețivi prin familiile de creștini. Parcă văd și acum, înainte de Crăciun, cum veneau bărbații acasă cu câte o sticlă de vin. Atât. O sticlă de un litru, care le ajungea aproape până pe la Anul Nou. Bărbatul bea așa, la masă, cu cei din familie, câte un păhăruț de vin roșu în cinstea Sărbătorii. Și se postea. Tot postul, încă de mici copii. Îmi aduc aminte că, de dezlegarea din ziua Sfântului Andrei, părinții noștri ne fierbeau pe cuptor câte două ouă. Atât, doar în ziua aia! Apoi, iarăși post. Și vă spun, nouă, copiilor, ne făcea bine mâncarea asta. Parcă ne simțeam mai ușori, parcă aveam privirea așa, mai limpede și, dacă vorbeai de miracole, parcă tot ceea ce vedeai în jurul nostru ni se părea un miracol. Era altfel. Altfel știai să te bucuri de gustul mâncărilor, altfel le simțeai rafinamentul atunci când mâncai puțin și simplu. Până și lipsurile, așteptarea unor bunătăți ce vor veni, aveau în ele un sămbure de miracol. Era frumoasă, mai cu

seamă așteptarea aceea din Ajun, a mâncării de fruct. A doua zi dimineața, după slujbă, veneam acasă cu inima veselă. Ne aștepta masa plină: piftie, sarmale, cârnați, bob, cozonaci care te amețeau cu parfumul lor... Toate le aveam acolo, pe masă. Toate le aveam, deși părinții noștri au fost niște țărani simpli, iar noi eram opt frați. Doi au murit de copii, șase am trăit toți până acum, nu demult, când o soră de-a noastră a plecat către Domnul. Din cei șase frați, trei am ales viața monahală. Am copilărit toți într-o singură odaie, într-o biată căsuță din mijlocul Bărăganului. Cu toate că erau timpuri grele, părinții noștri niciodată nu s-au plâns de vreo lipsă. De fapt, nici nu aveam lipsuri. Cu adevărat nu simțeam sărăcia. Fiindcă eram împreună. Fiindcă eram în familie.

Î: Oare de ce s-a pierdut spiritul sărbătorii, spiritul adevărat al Crăciunului?

Părintele Macarie: Dragul nostru, nu-i de mirare ca s-a pierdut. Era de așteptat. Mă așteptam să se întâmple lucrurile astea, le-am prevestit demult. Eu sunt de 81 de ani acum și am putut vedea toate prin cate a trecut Biserica noastră, vreme de aproape un secol. Ultimul veac a fost – zic eu – pentru România, la fel ca o cădere din Rai. O

cădere “trebuincioasă”, dacă vrei, o cădere în urma căreia abia acum, în anii ce vin, va ieși la iveală adevăratul har al românilor! Ce s-a întâmplat? De la lumea aceea țărănească, paradizică, de care vă vorbeam, oamenii au căzut tot mai mult. Au venit, mai întâi, ateii la conducerea țării. Au pus la cârma Bisericii pe oamenii care le-au convenit lor. Care nu era potrivit, afară! În închisoare! Au umplut lagărele și pușcăriile cu preoți, cu mari duhovnici. Și așa a început răul să intre în țară. Apoi, s-au băgat prin mănăstiri. Au scos cinul monahal, au desființat nenumărate locașuri sfinte. De fapt, “ei” se ocupaseră demult de asta. Toate erau pregătite cu mult înainte. Nu știam noi, săracii călugări... Eu am intrat ca frate prin anul 1946, la Balaciu, mănăstirea unde aveam să ajung și stareț. În 1960, aveam să văd moartea acestei mănăstiri pe care o iubisem nespus, pe care o ridicasem din ruină, după ani și ani de trudă. Au desființat-o așa, peste noapte! Ne-au luat totul și ne-au scos afară ca pe niște bandiți. Am trecut apoi pe la mănăstirea Căldărușani, apoi pe la Snagov, și-n cele din urmă am venit aici, la Pasărea, unde sunt de treizeci de ani și unde îndată o să-mi găsesc și sfârșitul. Când am venit, opt ani de zile am slujit aici singur. Nu aveam preoți, la început lumea venea

foarte puțină. Intram în biserică la ora patru jumătate dimineața și ieșeam noaptea. Pe urmă, au început să vină tot mai mulți credincioși. Aveam toată obștea pe mână, am spovedit sute de maici, mii și mii de pelerini. Era obositor, era slujbă multă, de aicea cred că mi-a venit și boala. Dar nu-mi pare rău. Nu-mi pare rău de nimic. În mănăstire am trăit cele mai mari bucurii pe care le poate avea un om. Cele mai mari! Când toată viața ți-o petreci numai în slujbe și în cântări, parcă trăiești în alt timp. Nu mai simți anii, boala, nu mai simți suferința. Și Crăciunul... Doamne, ce frumoase erau Crăciunurile în mănăstire, ce frumoase sunt și acum! Să vă povestesc: luam parte cu toții la Liturghie, întreaga obște! În ziua de Crăciun, terminam slujba mai de dimineață, ca să aibă timp credincioșii să se întoarcă la casele lor, să se pună la masă. După ce se termina slujba, noi, călugării, mergeam la trapeză. Acolo cântam Troparul Praznicului și Condacul, pe urmă serveam masa. Eram adunați toți în jurul mesei. Era ceva frumos! Apoi mergeam la chiliile noastre. După aceea, iar la biserică. Alte slujbe mari, minunate, până noaptea târziu, când stăteam la Priveghere. Eram toți împreună, era o frumusețe! Pe urmă iarăși la chilii, unde citeam și ne rugam. Dormeam